

§ 6 odst. 2 zák. č. 48/1868 ř. z. Podle ustanovení § 3 zák. z 20. června 1872 č. 86 ř. z. ve znění zák. ze 17. června 1888 č. 99 ř. z. má se za obstarávání vyučování náboženství na vyšších třídách více než trojtřídní obecné školy nebo na škole měšťanské poskytnouti buď remuneratione, aneb má býti ustanoven za tím účelem zvláštní učitel náboženství. Pokud jde o práva k obsazení míst učitelů náboženství spojených s platem nebo remunerationí a pokud jde o postup, který je při tom dodržovati, mají ve smyslu § 6 cit. zák. platiti tytéž předpisy, které platí pro světská místa příslušných škol. Nedoznaly tedy předpisy platné po této stránce před převratem ani později změny a platí tudíž o zvláštních učitelích náboženství zásadně i předpisy § 50 škol. zák. č. 62/1869 ř. z. o obsazování těchto učitelských míst a přirozeně i sem spadající předpisy zem. zákonodárství, tedy i mor. zem. zák. č. 18/1870 z. z. o právních poměrech učitelstva a následujících zákonů k tomu se vztýčících (zák. paritního č. 274/1919 Sb., zák. č. 251/1922 Sb. a učit. zák. č. 104/1926 Sb.).

Postavil-li však stávající právní řád zvláštní učitele náboženství, pokud jde o jejich služební a právní poměry, na roveň učitelům světským, pak musí i ohledně založení jejich služebního poměru býti směrodatnými ony předpisy, které upravují stejnou otázku u učitelů světských. Za takovou normu nutno zvláště pak považovati i ustanovení § 19 zák. č. 104/1926 Sb., podle něhož propůjčení učitelského místa je odvislo od doručení školními úřady řádně vyhotoveného dekretu, kterýžto dekret je také zásadně směrodatným pro posuzování charakteru i služebního poměru příslušné učitelské osoby a pro způsob jejího ustanovení. Tento zákonný požadavek založení služebního poměru a jeho charakteru nemůže se zřetelem na kogentní povahu cit. zák. ustanovení býti nahrazen konkludentními opatřeními školních úřadů. Mýlí se proto žal. úřad, jestliže zařazení st-lovo do požitků hodn. tříd, pokud se týče jeho převod do platů učit. zák. z roku 1926, považuje za znaky založení definitivního služebního poměru a jestliže na těchto skutečnostech staví svůj závěr ohledně definitivního ustanovení st-lova ve službě učitelské.

Žal. úřad vycházel tedy při řešení prejudiciální, předběžné otázky definitivního ustanovení st-lova jako zvláštního učitele náboženství z nesprávného právního názoru a jeví se tudíž proto i jeho závěr v této otázce, na němž jako na skutkovém podkladě založil vlastní výrok ohledně nároku na zálohová pobírání kongruálních požitků, vadným. Pak ovšem jest i předpoklad žal. úřadu, že st-l měl z titulu svého definitivního ustanovení ve školní službě stálý příjem ve smyslu § 18 nař. č. 124/1928 Sb. a že neohlášením příjmů plynoucích z tohoto definitivního ustanovení zavinil, že mu kongruové zálohy byly neprávem přiznány a vypláceny, rovněž vadným, následkem čehož musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zák. o ss, aniž se mohl nss zabývatí otázkou, zda v tom, že st-l neuvedl v kongruové přihlášce požitky jako učitel náboženství v prozatímní vlastnosti, dlužno spatřovati zavinění a tím i další důsledky takového zavinění, či nikoli.

Č. 11.656.

O b e c n í p o p l a t k y: Osvobození vojenských budov (kasáren) od poplatku kanalisačního.

(Nález ze dne 10. ledna 1935 č. 24.497/34.)

V ě c: Československý stát, vojenská správa (vrch. komisař fin. prok. Dr. Jan Jaroš) proti okresnímu úřadu v Trenčíně o kanalisační poplatky z kasáren a barákového ležení v T.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lka podala proti předpisu kanalisačních poplatků z Masarykových kasáren, Štefaníkových kasáren a barákového ležení v T. na r. 1930 odvolání, která byla městským zastupitelstvem v T. zaimínována v podstatě z důvodu, že poplatky kanalisační nejsou dávkami. Obecní dávky jsou podle své povahy obecní daně, které je povinen platit každý občan, kterého zatěžují, bez ohledu na to, zda z důvodu placení dávek má proti městu nějaký určitý nárok. Naproti tomu je poplatek kanalisační poplatkem za zařízení a udržování kanalisační sítě; každý, kdo tento poplatek platí, dostává od města protihodnotu spočívající v tom, že se mu z jeho domu odvádějí odpadky kanalisační zařízenou městem ze zdravotních důvodů. Nárok města na poplatky je ustálený již pravidly kanalisačními. Ustanovení § 15 těchto pravidel, pokud poukazuje na pravidla o vybírání dávky z nájemného, může se jen tak vykládat, že pravidel o vybírání dávky z nájemného má se použití na vybírání poplatků kanalisačních jen tehdy, když tato pravidla neodporují povaze a smyslu pravidel kanalisačních. To vyplývá z ustanovení § 15 kanalisačních pravidel, kde se výslovně stanoví, že pravidel o vybírání dávky z nájemného, resp. jich ustanovení má se použití »obdobně«. Dokazuje to konečně i § 51 zák. ze 7. dubna 1927 č. 44 Sb., kde se výslovně stanoví, že »osvobození od státní daně činžovní a třídní zahrnuje v sobě na stejnou dobu též osvobození ode všech přírážek k těmto daním, jakož i od obecních dávek, vybíraných na podkladě nájemného (nájemní hodnoty), s výjimkou těch, které mají povahu poplatku za zvláštní výhody nebo plnění se strany obcí a jich podniků.«

Nař. rozhodnutími zamítl žal. úřad další odvolání st-lky s poukazem na správné důvody I. stolice.

O stížnostech uvážil nss:

Podle § 15 prav. o vybírání poplatků za kanalisaci v T., schválených vládou výnosem z 11. října 1923, resp. župním výborem v Turč. Sv. Martině dne 15. června 1928, platí ustanovení vzorcových pravidel pro vybírání dávky z nájemného nebo z používaných místností o povinnosti platební, splatnosti, předpisu, platebním rozkazu, odvolání, odpisu a ustanoveních trestních obdobně, rovněž platí obdobně ustanovení o osvobození dávky z nájemného nebo z používaných místností s tou odchylkou, že osvobození nevztahuje se na budovy (části budov) uvedené v § 126 č. 8 zák. č. 76/27 Sb.

Stanoví tedy tato pravidla všeobecně, že se na tento poplatek vztahují ustanovení o osvobození od dávky z nájemného neb z používaných místností, a to bez ohledu na různou povahu obou dávek. Že se těchto ustanovení má použití obdobně, neznamená, že by se některého ustanovení o osvobození, obsaženého v pravidlech o dávce z nájemného neb z používaných místností, mělo použití na poplatek kanalisační jen, je-li to podle povahy tohoto poplatku spravedlivé, nýbrž naopak vyslovuje se tím, že všechna tato ustanovení platí o poplatku kanalisačním a že jest jich použití i pro tento poplatek.

Z § 51 zák. č. 44/1927 Sb. nelze pro daný případ vůbec nic vyvozovati, neboť ustanovení to obsahuje zvláštní osvobození od obecních dávek, upravené právě tímto zákonem.

Podle § 3 odst. 2 prav. o vybírání obecní dávky z nájemného nebo z používaných místností v T., schválených župním úřadem v Turč. Sv. Martině výnosem ze 14. srpna 1923, resp. župním výborem tamtéž dne 15. června 1928, neplatí se tato dávka z místností, které jsou z domovní daně vyňaty neb od ní trvale osvobozeny. Vztahuje se tedy toto ustanovení v důsledku § 15 těchto pravidel o vybírání poplatku z kanalisace i na tento poplatek.

Že budovy, o které jde, jsou z daně domovní vyňaty, resp. od ní trvale osvobozeny, není sporno. O případ § 126 č. 8 zák. č. 76/1927 Sb. zde vůbec nejde. Neprávem tedy odepřel žal. úřad st-lce osvobození od zmíněného poplatku.

Č. 11.657.

Obecní poplatky: Osvobození od obecního poplatku za odvážení smetí z důvodu, že obecní povozy odvázející smetí nedojíždějí k domu.

(Nález ze dne 10. ledna 1935 č. 25.220/34.)

V ě c: Město Bratislava proti zemskému úřadu v Bratislavě o poplatek za odvážení smetí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Zúčastněná strana, firma Josef F. a syn, stěžovala si proti platebnímu rozkazu na poplatek za odvoz smetí za rok 1927. Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání firmy vyhověl v podstatě z důvodu, že podle § 4 pravidel dávku neplatí obyvatelé těch domů, ze kterých město domácí smetí neodváží, a že v roce 1927 z domu st-lky ani bednami, ani povozy smetí neodváželo. Stížnost po stránce skutkové tvrdí, že v ulici, ve které jest dům st-lky, po celý rok 1927 poskytovalo město příležitost k odvozu smetí tím způsobem, že městské povozy do ulice zajížděly a sbíraly smetí, které obyvatelé na vozy nosili a nakládali. Poněvadž odvoz smetí jest podle § 1 dávk. prav. obligatorní a poněvadž způsob odvážení smetí není stanoven, pochybil žal. úřad, nevzav ohled na tu okolnost, že město řádně poskytovalo příležitost k odvozu smetí a že strana tedy jednala proti § 1 pravidel.

Stížnosti nutno přisvědčiti.

Žal. úřad opírá se po stránce právní o ustanovení § 4 pravidel, podle něhož dávku neplatí obyvatelé těch domů, z nichž město domácí smetí neodváží, po stránce skutkové pak běře na základě konaného šetření za prokázáno, že městský vůz z domu zúčastněné strany v roce 1927 smetí neodvážel.

Cit. ustanovení § 4 dlužno vykládati v souvislosti s ustanovením § 1. Stanoví-li předpis posléze uvedený, že odvážení smetí obstarává město svými povozy, a — pokud se tak děje — že používání těchto povozů je obligatorní, pak nutno ustanovení § 4 rozuměti v ten smysl, že od dávky